

IV Листи

Лист поручника Сергія Голуб'ятнікова до Євгенії Барк

Північний Ризький фронт

"Шановна Євгеніє Михайлівно!

Уже майже рік, як я з Вами не бачився. Як поживає кіт, що я Вам його подарував?.. Такий же він, як і був худий, чи погладшав і поздоровішав?.. Коли я згадую про кота, я згадую про Вас, і Ви, мабуть, коли дивитесь на нього, або пестите його своєю чарівною ручкою, згадуєте мене. Страшенно люблю котів! Вони нагадують мені своєю електричною шкуркою дотики жіночого коліна. І дуже не люблю кішок, бо вони нагадують мені нігті, що можуть подряпати обличчя. Я прозвав Вас за Вашу холодність до мене "шпротиком". О, коли б я міг прозвати Вас хоч кішкою... Але Ви холодний "шпротик" — рибка, що прохолоджує моє міцне, як коньяк, кохання.

Вибачте за такі гастрономічні порівняння, але я п'ю коньяк і заїдаю шпротами, пишучи цього листа. Я від цього маю подвійну насолоду. Поперше, пишучи листа до Вас, я згадую Вашу постать і Ваше обличчя, а, подруге, наші герої десь знайшли підвал з коньяком і винами. Добрі вина — це така лакоминка в нашому сірому фронтовому житті. Так, життя наше сіре, його не прикрашують такі красуні, як Ви, його не прикрашуєте Ви. Правда, феєрверк німецької канонади — річ чудова. Він спонукає нас до героїчних вчинків, але нема дам, щоб нам плескали. Я знаю, Ви любите героїв. Героїв тут багато, але вони в'януть, нема тих, хто мусів би їх привітати й заохотити своєю посмішкою.

Як поживає Ваш папан, шановний професор Барк? Передайте йому мій привіт.

Жанно, напишіть мені правду, чи не закохалися Ви знов у якогонебудь студента, тоді я кинусь в огонь німецьких кулеметів і покінчу з коханням. Одчайні думки народжуються в моїй голові, мені іноді хочеться зробити героїчний вчинок. Ну, кинутись, наприклад, самому на всі німецькі шанці й порубати всіх, але мене стримують лише колючі дротяні загороди, об них можна подряпати мої чудесні лаковані чоботи. Всі мої приятелі дивуються, що вони досі, як нові, але в цьому нема нічого дивного, я бережу їх. Отже, коли Ви знову закохались в когонебудь, мені доведеться подряпати їх.

Чорт!.. Ці ординарці — такий безлапий народ! Цей Бойко, Ваш знайомий, хоч і студент, але хам. Я щонебудь придумаю вже для нього. Ви не бійтесь, з них повилітають усі їхні дурацькі ідеї. Ну і що Вам могло подобатись у цих студентів, з них навіть порядних солдатів не зробиш. Муславський уже в шанцях. Доведеться мені й Бойка туди спровадити, ніякого толку з нього. Ви писали мені, щоб я турбувався ними. Отже, безпечніше місце для них у шанцях, бо на іншій роботі вони зароблятимуть одні наряди та дорікання.

Не турбуйтеся!.. В шанцях обов'язки дуже прості. Сидять там собі люди і пострілюють у повітря, а, настрілявшись, ідуть у тил відпочивати. Отже, Вашим студентикам нічого не загрожує. Ах, забув сказати Вам, що цей Бойко допіру трохи не перекинув пляшки з коньяком. Поганий з нього вийшов ординарець. Хіба з дезертира може вийти порядний солдат!..

Жанно, Ви для мене богиня війни!.. Я готовий воювати ще десять років і перекалічити всіх німців, лише б Ви, нарешті, дісталися мені в нагороду. Невже поручник Голуб'ятніков для Вас не звучить?..

Я ніяк не можу висловити в цьому проклятому листі мого почуття до Вас. Моя бабка колись

учила мене писати листи, але її французькі фрази звучать мляво. Чорт візьми!.. Ця далека канонада, що я її чую, пишучи цього листа, змушує мене висловлюватись інакше. Чорт візьми, невже Ви не кохаете мене?.. Будь я тричі проклятий, коли Ви не станете моєю!.. Хай усі набой німецьких гармат звальяться на мене, коли не буде цього. Я кохаю Вас до чортиків, до багнетної атаки!.. Бачите, як я Вас кохаю?..

Ви посміхнетеся, читаючи ці рядки. Скажете, що я несамовитий, чудак, що брутальний, як всі військові, але хай чорт візьме мою душу, коли Ви не хочете її. Як Вам розповісти про все?..

От прикрість, — зламався олівець! Я дуже натискую, правда? Треба легше, я знаю. Треба ніжно, тоді буде більше ласкавих слів, що так подобаються дамам. Треба більше компліментів, більше порівнянь, але я не спеціаліст з філології, це я залишаю — Ви знаєте кому?.. — Йому!..

Він Вам, мабуть, пише листи щодня, але тут уже я нічого не можу зробити. Який жаль, що я не можу перешкодити цьому!.. Коли б я міг, я оточив би будинок, де Ви живете, подвійним колом колючої дротяної загороди і на дах поставив би кілька кулеметів.

На жаль, Ви дуже далеко звідси. Тут я сиджу в напівзруйнованому німецькими гарматами будинку, слухаю далекі вибухи війни і мрію про Вас.

Ми знаходимось близько Риги й обороняємо підступи до Петербургу. Я весь час силкуюся собі уявити, що це я захищаю особисто Вас, і це мене підбадьорує. Чому Ви так рідко й так мало пишете? Невже ж захисники нашої батьківщини Вас так мало цікавлять?

Я обороняю батьківщину й може умру за неї, може німці зараз почнуть обстріл цього містечка, де ми знаходимось, і мене роздушуть ці стіни будинків, а Ви мовчите?..

Хоч би ще раз побачити Вас і почути Ваш голос, Жанно, почути шелест Вашої сукні!.. Які божевільні бажання, правда?.. Так, це бажання терзає мене до божевілля, до одчаю, але мені доведеться лише обмежитись такою сентиментальністю, як поцілувати цього листа й переслати його Вам.

Коли б я міг, я запровадив би в життя нову модну річ, намісто з німецьких шрапнелів. Жінки з цим намистом на шиї мали б вигляд справжніх богинь війни й пам'ятали б краще за чоловіків, що думають про них під час атаки. Жанно, я Вам, мабуть, подарую таке намисто з шрапнелів.

От приблизно все, що я Вам можу написати. Мені дуже прикро, що на папері не розкажеш усього, але й цього досить, щоб Ви зрозуміли, що я почувую.

Жанно, пообіцяйте мені, що Ви нікого не покохаете! Я вже мрію про те, як ми з Вами в Петербурзі підемо ввечері на Неву, або поїдемо на Стрілку й дивитимемось на захід сонця. Хай надійде швидше ця прекрасна хвилина.

До першої несподіваної кулі, що влучить в моє серце.

Ваш С. Голуб'ятніков".

Поручник Голуб'ятніков прочитав листа, допив зі склянки коньяк і трохи замислився.

В кімнаті, де він сидів, було насмічено і брудно. Брудні, голі стіни були прикрашені лише шаблею та револьвером поручника, що висіли на гвіздку. В кутку кімнати стояло зім'яте залізне ліжко, а на стільцях, що в безладді стояли по кімнаті, були порозкидані різні поручникові речі. Сам поручник сидів за столом коло вікна. Кілька пляшок лежало в кутку під столом і ще недопита пляшка з коньяком стояла перед ним на столі. Шибки у вікні тихо деренчали від недалекої канонади.

Поручник Голуб'ятніков взяв чистий аркуш паперу й почав писати нового листа. У перервах він пив коньяк і тихо бурмотів собі під ніс.

— Ну, панночко, невже Вам і цього буде замало!..

— Чорт візьми!..

— Я поскручую вашим коханцям голови!..

Зупинявся і знову писав, міцно натискуючи хемічним олівцем на аркушик паперу.

За вікном гомоніли солдати, пирхали коні й торохкотіли вози полкового штабу.

Частина полку вже виступила на передові позиції в шанці. Друга частина готувалася зробити це надвечір і закінчувала свої останні справи.

Коли стемніє, солдати знову підуть у шанці після короткого відпочинку й міситимуть у них грязюку і брудний розталый сніг, мерзнучи від вогкості й ховаючись за бруствером од німецьких куль і набоїв. І коли намішають лемішки з власної крові, грязюки і брудного снігу, ті, що залишаться живі, знову підуть відпочивати в зруйновані будинки містечок або сіл.

Під час таких відпочинків поручник Голуб'ятніков згадував своїх знайомих і між пияцтвом та службовими справами писав довгі листи. Він робив це з насолодою, черпаючи надхнення з пляшки вина або коньяку.

Тепер він писав листа своєму приятелю, що вчився з ним колись у кадетському корпусі, й лише тепер згадав про нього, бажаючи втягнути його у свій роман, як випадкового агента для доручень.

Лист поручника Голуб'ятнікова до приятеля

Північний Ризький фронт

"Вовко!

Здоров, друже!.. Чи пізнаєш руку?.. Рука та сама, що стискала колись твою. Пишу тобі з передових позицій і заздрю. Ти там у Петербурзі, мабуть, розважаєшся собі, старий джигуне, а ми тут кров проливаємо.

У мене до тебе прохання. Ти завжди був пролазливий і крутився в усіх порядних колах нашої батьківщини. Чи не зустрічав ти серед них професора Барка, а особливо його дочку. Пригадай, поміркуй, переглянь усіх своїх знайомих і напевне знайдеш! А коли ні, то зв'яжись. Зв'яжись обов'язково! Зроби це для мене і я тобі буду вдячний до могили. А головне — це тобі самому буде приємно.

Правда, твоєї конкуренції я не боюся, бо в тебе фізія безпардонна, ти сам знаєш яка, не ображайся! У всякому разі обличчя твоє не викликає в мене ніяких сумнівів. Отже, доручаю тобі дуже важливу справу!..

Познайомся з дочкою професора Барка. Звуть її Євгенія Михайлівна, а коли зазнайомишся ближче, називатимеш просто Жанною, так звуть її в родині.

Слухай, Вовко!.. Я певен, що ти відразу закохаєшся по самі вуха. Бабуля вона прекрасна. Має дуже багато всього, що треба мати кожній порядній жінці. Стан у неї, як у благородного мерина, але ще дика, не об'їджена. Ну, та ти сам побачиш, ти ж розумієш на конях.

Оце допіру я написав їй листа. Нагорнув такого, що аж жах бере! Набрехав їй про різне почуття: кохання, пристрасть, смерть тощо. Ви моя голубка, богиня, без вас не можу я жити, страждаю, аж до різачки в животі, хочу бачити, повернусь з фронту — поженимось! А також ще безліч усякої сантиментальної нісенітниць. Хай читає!..

Треба сказати, що ця дубельтівка здорово закохана в мене. Просто жити без мене не може, засипає мене листами. Хочє навіть приїхати до мене на фронт. От сміховина!.. Поцілунки в шанцях під музику німецьких куль та набоїв!.. Правда, оригінально?..

Вона любить різних героїв, а особливо тих, що вміють добре брехати про різні геройства. Написав я їй, що взяв у полон три німецькі гармати й кількох німців, хай дивується.

А я до неї ставлюсь з холодком. Щоб закохатися в неї, так ні, а так попустувати — це діло підходяще. Матеріал вона здорово цінний і теплий, шкода, коли попаде в чужі руки. От чому я й

турбуюсь.

Була рік тому у мене з нею смішна історія. Закохалися в неї двоє студентів, ти їх не знаєш. Мають красивеньке обличчя й белькочуть, що з книжок повичитували. Це їй подобається. Бачу, що тут маленький флірт завівся, ну я і придумав їм штучку. До речі виявилось, що обидва вони всякі дурниці про нарід верзуть серед своїх знайомих, — соціялісти, народні вожді, кхе!

Одного таки справді викинули з Інституту, а другому я допоміг вискочити. І прямо на фронт голубчиків!.. Тепер обидва в моєму полку. Один в шанцях, а другий ординарцем при мені. Ти посміхаєшся?.. Ти розумієш, що це значить? Я зроблю з них ліверну ковбасу!

Таким чином, навіть не знаючи кому з них більше симпатизує Жанна, я позбавився обох суперників, моментально обеззброївши їх.

Так, друже Вово, жінки бувають іноді дуже небезпечні. Можна встрянути в таку історію, що з неї вже не виберешся. Бідні студентики!..

Дівчина вона сильно хороша й, мабуть, коло неї тепер знову крутяться хижаки з нашого брата, але всіх на фронт не спровадиш. Отут і собака.

Ти обов'язково познайомся з нею й розвідай, хто коло неї крутиться тепер. Жалко буде, як попаде в чужі руки, я сам на неї зуб маю.

Повідом докладно мене про все й, коли справді щось є, я їй такого листа напишу, що вона пожалкує. Вона ж закохана в мене до чортиків й це їй буде здорово неприємно.

Не спробуй тільки сам залицятись, все одно з твоєю марякою нічого не вийде. Хороший ти хлопець, Вово, але не вдався! Пиши, як живеш!

Твій С. Голуб'ятніков".

Поручник Голуб'ятніков запакував листи в конверти, написав адреси й пішов до другої кімнати покликати Бойка.

До нього підійшов солдат в обдрипаній шинелі з сірою папахою на голові. На його обличчі, що заросло чорною бородою, розумно поблискували очі, що свідчили за інтелігентність солдата. Солдат надійшов цілком вільно й у ньому не було видно солдатської муштри, рабського страху перед начальством.

— Як ви стоїте? — сказав поручник.

Бойко став струнко.

— Передайте ці листи на пошту й візьміть розписку!..

Солдат узяв листи й повернувся, щоб іти геть.

— Стійте! — сказав поручник. — Повторіть наказа!..

— Однести на пошту листи і взяти розписку!..

— Так! Пора вже навчитись! Ідіть!..

Солдат спокійно повернувся, наче не надаючи ніякого значення словам поручника, й вийшов з кімнати. Ця спокійність роздратовала поручника Голуб'ятнікова вкрай.

Поручник сам хотів роздратовати своїми причіпками солдата, але солдат поведився зовсім спокійно, наче мав сильну волю, щоб стримувати себе. Поручник відчував, що солдат грає з ним. Поручник бачив, що солдат ставиться до нього без усякої поваги, але спокійно вислуховує всі прикrostі й виконує всі доручення. Викликати в нього одверте обурення й завдяки цьому розправитися з ним за всіма військовими законами поручникові ніяк не вдавалося.

— Ну, почекай, я з тобою ще поквітаюсь! — роздратовано зашипів поручник і став одягати свою уніформу.